

[Poul Møller.]

Ved behandlingen af pristilskuddene i april 1948 lykkedes det da også at få afviklet den gamle ordning for smørrets vedkommende. For at komme af med den tidligere pristilskudsordning, som vi for fremtiden kun kender for brød og mælk, tiltrådte mit parti modvilligt i november 1949 en rabat-kortordning, hvorved det lykkedes at vinde de fordele, der var forbundet med, at rationeringen af kød og flæsk kunne ophøre, og varen kunne få sin naturlige pris igen i markedet. Ordningen var imidlertid ikke tilfredsstillende for os, fordi den opretholdt en tilstand, hvor der i flæng blev givet tilskud til stærke og svage, og fordi den medførte betydelige administrationsomkostninger. Det konservative folkeparti følte derfor under første behandling af udskrivningsloven en forpligtelse til at rejse spørgsmålet om børnetilskud og skattelempler på ny.

Kontante børnetilskud er i og for sig ikke nogen ny idé. I såvel England som Sverige har man foretrukket at løse flere sociale problemer ad denne vej i efterkrigstiden. Første gang tanken gav anledning til debat, var, da den indgik i den engelske Beveridgeplan og ad den vej blev realiseret af den engelske samlingsregering i foråret 1945, i hvilken regering jeg erindrer om det engelske konservative parti havde flertal. Tanken, der ligger bag, er ganske enkelt den, at de sociale problemer ikke længere er knyttet til en bestemt klasse, en bestemt stand, således som tilfældet var, da folkeforsikringsloven i 1933 blev gennemført. Den havde hele sin opmærksomhed rettet mod arbejderklassen og personer, der i økonomisk henseende var ligestillet med arbejderklassen, og i henhold hertil blev sygekassegrænsen fastlagt.

De stigende skattebyrder for de mellemstore indtægter og de stadigt stigende priser har bevirket, at arbejderfamilier uden børn eller med kun et barn kan sidde i betydelig bedre kår end familier med tilsyneladende større indtægter, men med f. eks. 4 børn. De sociale problemer er hermed overgået fra at være en speciel classes problemer til et civilstandsproblem, og de sociale skel opstår på grund af den stedfundne indkomstudligning ikke i første række ved de forskellige indkomster, men først og fremmest ved de forskellige byrder, de forskellige udgifter.

Det er derfor naturligt at lægge disse synspunkter til grund for en lovgivning om samfundets hjælp til at klare dyrtiden. Vi har derfor modsat os at ofre penge på at stive dem af, der ikke har støtte behov, og udfra et konservativt grundsynspunkt koncentrere

os om at give en effektiv støtte til dem, der har hjælp behov.

Vi kan derfor anbefale nærværende lovforslag. Om linien skal fortsættes på andre områder, vil afhænge af de erfaringer, der gøres med denne lov. Hvis de bliver gunstige, bør man ved anden form for sociallovgivning og ved fremtidens skatte-lovgivning have opmærksomheden henledt på dette forslags principper.

Jeg anser det for at være en særlig fordel, at denne tilskudsordning skal administreres gennem skattevæsenet i stedet for, at befolkningen skal stå i kø for at hente tilskuddene. For mellemstanden og for den mindrebemidlede i samfundet opnås der derved betydeligere skattelettelser i forbindelse med den almindelige skattelempelse, der er resultatet af det politiske forlig, ligesom administrationen vil blive lettet ad denne vej. At det samtidig vil få den virkning, at mange mennesker, som ikke hidtil har betalt den dem pålignede skat, kommer til det i fremtiden, kan ikke forskrække mit parti og kan vel i og for sig kun betragtes som en fordel.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til en hurtig og villig behandling i det høje ting.

Aage Fogh: Jeg kan på mit partis vegne anbefale det foreliggende lovforslag til vedtagelse. Det er et resultat af forliget, og efter den grundige redegørelse, vi har fået, er der ingen grund til, at jeg udvikler det videre.

Alfred Jensen: Jeg har allerede tidligere på dagen udtalt min kritik af rabatkortenes bortfald og skal ikke fordybe mig yderligere deri, men blot fastslå, at som situationen ligger, går vi selvsagt ind for en børnetilskudsordning.

Jeg har også allerede redegjort for de betænkeligheder, vi har ved den form, hvorunder man vil yde børnetilskuddet. Jeg skal ikke opholde mig yderligere derved, men blot erindre om, at man i Sverige har en børnetilskudsordning, hvor man har en helt anden form for tilsendelsen af pengene, end tilfældet er her. Dér sendes pengene gennem postvæsenet, og motiveringen derfor er den enkle, at man vil have sikkerhed for, at de penge, der gives som børnetilskud eller børnerente — jeg kender ikke navnet nøjagtigt — anvendes til børnene og ikke til noget som helst andet formål. Derfor sendes pengene med postvæsenet og til hustruen, ikke til manden. Det fortælles endog, at reglen er så